

MIRTSE ZSUZSA

Fekete napraforgómagok

Vannak olyan fiúk, akik könnyen lobbannak lánggra, ami aztán letarolja őket, mint az erdőt a tűz, és vannak, akiknek ez nehezebben megy, vagy sehogy sem.

Ez a mese egy fiúról szól, aki nem boldogult a földi lányokkal. Olyan lány után vágyakozott, akiről a meséket írják, akiről azt tartják, hogy érte támad fel reggelente a nap. Az ő arcát faragják képzeletben a kapukra, hogy a rosszat elűzze a házaktól, festik pajzsokra, hogy távortartsa a sötétség erőit, az ő képével indulnak a férfiak csatába – de csupán tökéletlen másaival találkozott mindenhol, akik nem perzselték meg semennyire sem. Csendes lánggal pislákol csak az élete. A szíve is ritkán volt könnyű, sőt, inkább lehúzta a testét: mintha valami súlyos, tömör vasdarab lett volna benne, ami nem hagyta felemelkedni őt. Pedig szeretett volna igazán nagy dolgokat véghezvinni, égi csatákat megharcolni, de mindez valahogy nem ment neki.

Azt gondolta, biztos azért van ez így, mert hiányzik belőle a tűz, hiszen tűz mindenhez kell: a kardok kovácsolásához, a hús megsütéséhez, a földi vágyak fellobbanásához, hiszen, ha tűz van, minden van, így tanulta. Ha pedig az nincs is benne, legalább könnyű szívvel viselje a hiányát. Elhatározta, hogy megkeresi azt a helyet, ahol a könnyű szívet osztogatják, ha pedig önként nem adnak neki, akkor szerez egyet magának: elmegy a csillagok kovácsához, hogy kovácsoljon neki egy üres, könnyű darabot ahelyett, ami benne lakik. Valamint a vaskardjára is szüksége lenne, hogy harcolni tudjon a rossz ellen. Megterített kétkedésből és szorongásokból, még egyszer utoljára belakmározott, és elindult.

Rendezett tájakon keresztül vezetett az útja. A földeket nem hagyták úgy, ahogy a Jóisten teremtette: mindenfelé szőlőskertek, gondozott szántók kísérték – csupa olyan dolog nyomát látta, amihez ő nem értett.

– Mire vagyok hát jó? És jó vagyok-e egyáltalán igazán valamire? – nézett körül, de a föld, a tőkéken roskadozó szőlőfürtök nem válaszoltak. Sokszor fel-

tette ezt a kérdést magának, mert azt érezte, hogy valami nagy, komoly dologra kellene fordítania az életét, de hogy mi az, arról fogalma sem volt. Adósa volt magának valamivel – csak azt nem tudta, hogy mivel.

Útjába kerülő gyümölcsökön élt, szőlőn, amelyet más ültetett, almán, amely más munkájától kerekedett az ágakon. Húst is evett volna, de hús nem nőtt a fákon, pedig már igencsak korgott a gyomra. Gondolta, jó lenne valahová elérkeznie, ahol ehét végre rendesen. Irigyelt mindenkit, aki nem ő. Mert ő csak a nincset látta, az apadó forrást, a kiszáradó kutat magában.

Harmadik napja tartott az útja. Esteledett már, amikor egy városhoz ért. A várost magas fal vette körül, a kapuját két vasba öltözött katona őrizte. Nem hallott soha erről a helyről, pedig járásnyira volt attól, ahol eddig élt. Megkopogtatta páncélját az egyik katonának, az felemelte sisakja rostélyát, és figyelmesen a szemébe nézett.

– Engedjete be! – kérlelte a fiú őket, de a dárdák nem nyíltak szét előtte. – Nem halljátok? Mire vártok? Engedjete be!

A katonák rá sem hederítettek, csak álltak mozdulatlanul, rezzenéstelen arccal, szemükben nem volt világ.

– Mit kell tennem, hogy beengedjete? Énekelni és táncolni nem tudok, de szívesen mesélek nektek.

Erre a katonák mintha megmozdultak volna.

– Jó, akkor mesélni fogok – folytatta a fiú. – Mesélek nektek a csillagok kovácsáról, aki olyan kardot tud készíteni, hogy aki a kezében tartja, az minden ellenséggel könnyedén megmérkőzik. Hozzá készülök. Ha eljutok hozzá, ha megszerzem azt a kardot, nektek is kölcsönadom, csak engedjete be, mert éhes vagyok.

A katonák egyre nagyobbakat bólogtattak, de az ajtó zárva maradt.

– Olyan lóra lesz szükségem, aki a legmagasabb hegy oldalához is hozzá tudja verni a patáját, és éjszakára a felhőkhöz kell kötőznöm, hogy meg ne szökjön. Az tud csak elvinni hozzá. – A katonák tovább bólogtattak, de nem nyitották ki a kaput. – Miért nem engedte be?

– Azért, mert ebbe a városba csak olyanok mehetnek be, akik nem akarják megváltoztatni az életüket. Te változtatni akarsz, így azt javaslom, kerüld el ezt a várost – mondta az egyik.

– Ezt hadd döntsem el én! Férfiak csak vannak a falakon belül, hátha szövetségeseim lesznek!

Részlet a szerző *Tizenhárom bűvös tükör* című, mesenovellákat tartalmazó kötetéből, amely összkel jelenik meg kiadónk gondozásában.

– A mi városunk férfinépei fiúkák inkább, akárhány évesek is. Nem tudnak férfivá felnőni, nem is akarnak.

– Ők sem? De ők miért nem?

– Mert férfinak lenni felelősség, ami sok tennivalóval is jár. Ahhoz pedig itt nincsen senkinek sem kedve. Férfinak lenni küzdelmes és soha véget nem érő út.

– Akkor harcolni sem tudnak? Mert a férfiak harcosok is, eddig úgy tudtam.

– Ők bizony nem tudnak.

– És ki védi meg őket?

– Nem kell őket megvédeni: ezt a várost nem akarja elfoglalni senki sem.

– És a nők hogyan nevelik fel a gyerekeiket?

– Itt nem nevelnek gyerekeket, hiszen maguk is gyereknek vélik magukat. Így halnak meg az életük végén: nem élik meg a felnőttkorukat. Aztán van, aki ki akar törni ebből, és felnőttként akar majd egyszer meghalni. Ennek az okát a többiek nem értik – mégis, néhányukkal megtörténik ez. Ők elmennek más birodalomba innen egy idő után, ahol a férfiak harcosok is. Ám a többségük itt marad egész életében.

– S vajon szeretnek így élni?

– Ezt csak ők tudják. Nem kell osztozniuk semmin. Talán ezt örömként élik meg.

– Akkor irigyek és rossz szívűek?

– Nem feltétlenül. Sokan közülük nagyon is sokat tesznek ezért a városért, a benne lakókért. A maguknál gyengébbeket felkarolják, segítgetik. Csapatokba verődnek, úgy könnyebb nekik. Különös, hogy majdnem mindegyik nehéz batyut hurcol magával, de erről nem beszélnek egymásnak sem.

– És akkor te honnan tudod mindezt?

– Én engedem be őket, nekem tudnom kell, hogy honnan és miért jöttek ide.

– Én sem keresek senkit magamnak, és fogalmam sincs, hogy mit akarok az életemtől. Akkor közējük való vagyok! Ha jól érzem közöttük magam, lehet, hogy nem is megyek tovább.

– Rendben, kinyitjuk neked a kaput. Remélem, nem sokáig szeretnél itt maradni – mondta a katona, és néhány pillanat múlva a kapu valóban kinyílt előtte.

Tetszett a fiúnak, amit a várfalakon belül látott. Hamar talált magának játszótársakat, akik szívesen vették, hogy hozzájuk csapódik. Lett hol laknia, lett miből megélnie, segítettek neki berendezkedni a vá-

rosban. Mindig volt, aki éppen ráért, sosem kellett egyedül lennie, amikor nem akart. Munkát neki is kellett végeznie, mint mindenkinek, aki itt élt, gondozták az erdőt, az utakat, a házakat, megtermelték az ennivalót, de ezen felül nem követeltek meg tőle semmit. Nem voltak ott a szülei, akiknek el kellett volna számolnia a napjairól, nem kellett gondoskodnia senkiről magán kívül. Egyedül aludt, egyedül ébredt, ahogy mindig is szerette. Este azt csinált, amit akart, és addig, amíg el nem álmosodott. Senki nem nyavalygott mellette, hogy foglalkozzék vele, beszélgesse vele, amikor ő csak hallgatni szeretne. Éveket töltött el ebben a városban. Vagy ha éveket nem is, mindenesetre nem három napot. Egy ideig valóban élvezte, hogy felhők nélkül él.

Aztán egy napon arra ébredt, hogy ez mégsem az igazi így. Hogy felhők nélkül az égbolt is unalmas egy idő után. Nem történik vele semmi emlékezetes dolog – bár a másik világban sem történt, az is igaz, de itt nincs is mire várnia. És tilos is bármire várnia. És hogy a saját jegén csúszkál.

Csak fel kellene jutni a hegy csúcsára, akkor is, ha onnan leeshet! – így gondolkozott.

Ha nincs ló, megy majd gyalog. Mindenképpen tovább kell mennie, hiszen ebben a lapos világban nem fogja elérni a csillagok kovácsát soha. Arra a kardra és fémszívre pedig mégiscsak szüksége van.

– Engedjete ki, vissza akarok menni! – állt meg egy napon újra a kapunál a fiú.

– Senki nem tart fogva, magad jöttél ide. Ez a te választásod, akaratom volt. De... Itthagynád a barátaidat? Nézd csak, mennyien várnak rád! Mennyi emlék köt már hozzájuk! Ők a te fajtád, ők lettek a családod! Vagy mégsem így gondold? – így az őr.

A fiú hirtelen elbizonytalanodott, aztán mégis megrázta a fejét.

– Nem, nem, és végleges a döntésem. Meg akarom érezni az igazi élet szagát, ahogy a kutyák érzik meg a szagot, akár a hó alatt is. Igen, ezt akarom.

– A csillagok kovácsához azon az úton kell menned – bökött egy magas hegyre vezető útra az őr. – Ám el fogsz pusztulni az út során, ha nincsenek segítőd.

A fiú elgondolkozott azon, hogy kire is számíthatna. Hirtelen nem jutott eszébe senki, de azért elindult.

Erre már nem látott gondozott szántókat, lédús gyümölcsöket kínáló fákat. Mardosta is az éhség rendesen, mert az erdők csak apró bogyókat kínáltak,

az pedig éhes embernek csekély vigasz. Leginkább forrásvízzel töltötte meg a hasát. A harmadik napon egy kis galamb került az útjába.

Én téged most megeszlek – gondolta a fiú, de mint-ha a galamb olvasott volna a gondolataiban.

– Ne egyél meg, fiú, hanem inkább segíts rajtam.

– Mivel tudnék segíteni rajtad én, aki világeletemben félttem a madaraktól? Már attól is iszonyodnék, ha meg kellene érintenem a tolladat...

– Olyan félelmetes lennék?

– Ha már meg vagy sütve, akkor nem. De a szemed elég nyomasztó, és az, hogy repülni tudsz, igazságtalan előny. Nem szeretem a madarakat, ne haragudj rám ezért.

– Barátkozz meg velem. Ha megismersz, nem fogsz többé viszolyogni tőlem. Szabadíts ki a kelepceből, nézd, beleszorult a lábam!

A fiú azt látta, hogy a madár lába egy csapdába szorult – holott esküdni mert volna, hogy néhány pillanattal azelőtt még semmilyen csapda nem volt ott. Ám a galamb olyan szegényen nézett rá, hogy legyőzte az irtózását: megfogta a vékony kis lábat, óvatosan kiszabadította a kelepceből, aztán az ingéből letépett egy darabot, és a sebzett lábat bekötözte vele.

– Menj csak, legalább te érd el a célodat – mondta.

– Én a csillagok kovácsához megyek kardért és egy könnyebb szívért, de aligha hiszem, hogy elérem, mert azt mondták, azt segítők nélkül nem lehet.

– Majd én segítek neked, amikor bajba szorulsz, itt egy síp, fújj bele, amikor szükséged van rám.

A fiú átvette a madártól a sípot, amely nem volt más, mint egy parányi darab szalmaszál.

No hiszen, átvert engem ez a madár, ezzel a szalmaszállal akar majd rajtam segíteni? – gondolta, de azért a zsebébe rejtette a sípot.

Elköszöntek egymástól: a galamb repülve ment tovább, a fiú gyalog, hegynek felfelé immár. A levegő egyre hidegebb lett körülötte, a növények is kifagytak arra már, amikor egyszer csak egy hatalmas, fekete, vasból készült palotát látott a szeme előtt magasodni. Megpróbált benyitni a súlyos vaskapun, és láss csodát, a kapu ellenállás nélkül nyílt ki előtte. A vasfolyosók közül elindult a legszélesebben, amely egyenesen a kovács műhelyéhez vezetett. Ott bezeggett a tűz: egy hatalmas, fújtatóval felszerelt tűzhelyen olvasztotta a csillagok kovácsa a vasat. A terem hátsó falán egy kard lógott, de olyan szépen megmunkált kard, amelyet még álmában sem tudott elképzelni.

– Jó napot, csillagok kovácsa! – köszönt illendően a fiú.

– Nekem az van, legyen neked is! – így a kovács.

– Mondd, miért jöttél, mert ide csak úgy nem vetődnek emberek.

– Azért a kardért jöttem, ni! – mutatott a fiú a kovács mögött lógó hatalmas kardra. – És egy könnyebb szívre is szükségem lenne, amit te tudsz elkészíteni nekem.

– Bármit szívesen készítek, ha van éppen időm, de a kard a lányomé, azt nem adhatom neked. Azt meg kell szolgálnod – mondta a kovács, és újra betartotta a kezében lévő vasrudat a tűzbe.

– Mit kell tennem érte? – kérdezte a fiú, abban a reményben, hogy hátha valami könnyű feladattal megússza.

– Három éven keresztül szolgálnod kell őt. Itt, ebben a birodalomban egy év egy nap. Ez idő alatt minden kívánságát valóra kell váltanod, minden parancsát teljesítened. Ha ő elégedett lesz, akkor tiéd a kard – és a keze is.

– Jaj, nekem elég a kard! – hátrált meg a fiú, mert nem gondolta, hogy egy lány is jár a varázskard mellé. És meg is ijedt ettől rögvest.

– Márpedig csak együtt adom őket – jelentette ki a kovács. – De nézz csak körbe: a várfokokon azok a koponyák királyfiak fejei: ők nem állták ki a próbát. Ha közéjük akarsz kerülni, vágj bele nyugodtan, te tudod. Ha nem ért semmit eleddig az életed, megértem, hogy úgy érzed, nincs mit veszítened. Ám neked sem fog sikerülni, ahogy a többiek is elbukták. Azért lóg még mindig itt ez a kard – kacsintott a kovács, megpaskolta a fiú vállát, majd intett, hogy elmehet.

A kézmozdulatára szolgálk hada jelent meg. Elvezették a fiút a lakosztályába. Megmutatták neki a vaságyat, ahol aludni fog, a vaskupát, amelyből ihat. Egy kerek vasasztalkára két vastálat hoztak be: az egyiket pecsenye volt, a másikon gyümölcs. A pohárba bort töltöttek.

Biztos, ami biztos, megtömöm a hasamat – gondolta a fiú, és az utolsó falatig megette, az utolsó kortyig megitta mindazt, amit felkínáltak neki.

Másnap reggel a szolgálk elvezették a kovácshoz megint. A kovács egy vastrónon ült, mellette, egy kisebbben a lánya. Na, olyan szép lányt még sosem látott a fiú életében. Hosszú dróthaja volt, finom metszésű szeme, de nem mosolygott, nem tűnt úgy, mintha jókedve lenne, hanem összeszorított szájjal, morcosan üldögélt apja mellett.

– Magatokra hagylak benneteket – mondta a kovács. – Lányom, íme, a következő kérőd. Három évig fog szolgálni téged. Ha jól teljesíti a dolgát, akkor az övé lesz a kezed, ha nem vagy vele elégedett, megy a nyaka a kardom alá – tárta szét sajnálkozva a kezét, és kísértált a teremből.

A lány és a fiú egyedül maradt.

– Adjon Isten, szép leány! – köszöntötte illendően a fiú. – Ne haragudj, hogy kellemetlen helyzetbe hoztalak: én igazából nem szeretnék feleséget magamnak. Egy könnyebb szívet szeretnék, amivel könnyebb élnem, és azt a kardot, amelyik a kovácsműhelyben lóg. De édesapád azt mondta, hogy csak a kezeddal együtt adja. Most bajban vagyok, mert erre nem számítottam.

A lány szeme kikerekedett a csodálkozástól.

– Te nem akarsz innen elvinni engem?

– Ez fel sem merült bennem. Én csak azt szeretném, hogy harcolni tudjak az ellen, amit odabent érzek. Ezért kell a kard – de veled nem tudnék mit kezdeni.

– Ez marha jó! – nevette el magát váratlanul a lány. A fiú annyira meghökkent ezen a mondaton, hogy benne is szétterült egy kis vidámság, bármekkora bajban is érezte magát. – Te vagy az első, aki nem az elrablásomon, megszerzésemem törli a fejét. Sokszor azt gondoltam: nem is én kellem nekik, hiszen engem nem is ismernek, csak apám vagyona, vára, fegyverei és kincsei. Így egyikőjük szolgálatával sem voltam elégedett, ezért sajnos mind a várfokon végezték. Nos, én egy olyan sípra vágyom, amelybe ha belefújok, itt teremnek az ég madarai, de főleg a galambok. Mert ide nem jön semmilyen madár, én pedig úgy szeretnék galambot etetni!

Vakargatta a feje búbját a fiú: honnan szerezhetne varázssípot a lánynak? Milyen kicsi vágyai vannak... Segíteni szeretne neki. Kért egy éjszaka gondolkodási időt. A lány bólintott.

– Rendben, gondolkozz nyugodtan, úgyis csak holnap reggel kezdődik a szolgálatod. Most elmehetsz, aludd ki magad!

A fiút a szolgák visszavezették a hálószobájába, megint telerakták az asztalát mindenféle jóval, amit ő az utolsó morzsáig felevert, utolsó kortyig felivott, aztán hatalmasat aludt reggelig. Éjszaka, álmában eszébe jutott, hogy van neki egy szalmasípja, hátha jó lesz tényleg valamire, ahogy annak idején a galamb ígérte.

Reggel a lány a nagyteremben várta őt.

– Nos, sikerült varázssípot szerezned?

– Azt nem tudom, hogy varázssíp-e, de van egy kicsi sípom, amit, ha szeretnél, szívesen neked adok.

– Jaj, az nagyon jó lesz! De vajon, ha belefújok, idesereglik-e majd az összes madár? Vagy legalább egyetlen kis galamb, akit etethetek?

– Próbáld ki! Tessék, ez az! – mondta a fiú, és előhúzza a zsebéből a szalmasípocskát.

A lány arca kipirosodott az izgalomtól. Forgatta, nézegette a sípot, ám nem mert belefűjni.

– Gyerünk, próbáld meg! – így a fiú, mire a lány óvatosan belefűjt...

Semmi. Nem történt semmi.

– Próbáld talán erősebben! – bátorította a fiú, és a lány másodszor erősebben fűjt a sípba.

Ugyanúgy nem történt semmi sem.

A lány elkeseredve nézett maga elé.

– Tudtam, hogy te is becsapsz... – biggyesztette le a száját. A fiúnak akkor már erősen izzadt a tenyere, mert látta a saját fejét is a vár fokára kitűzve, és ez elég lelombozó gondolat volt.

– Nem értem... Ezt a sípot egy kis galambtól kaptam, akit megmentettem, amikor csapdába szorult a lába. Azt mondta, ha bajba kerülök, nyugodtan fűjjam meg, ő azonnal itt terem, és segít. Így ni! – emelte a szája elé a sípot, és lesz, ami lesz, ő is belefűjt.

És akkor, lássatok csodát, az ablakba egy szép, szürke galamb szállt, majd csőrével megkopogtatta az üveget. A lány odafutott, kinyitotta az ablaktáblákat, és örömeiben ugrándozni kezdett. Sosem látott még ilyen szép madarat: a nyaktollai zöldesen fénylettek, az evezőtollai hófehérek voltak, kicsi, kerek cipőgombszeme vidáman csillogott.

– Hozok neked enni, várj csak! – szólt hozzá a lány, és elfutott fekete napraforgómagért, kukoricáért, kendermagért, búzaszemekért. A madár barátságosan üldögélt az ablakban, és várta, hogy a lány visszatérjen.

A csillagok kovácsának lánya kicsi tálba szórta a magokat, a tálát rátette az ablak előtt álló, kerek vasasztalkára. Örömmel nézte, ahogy a madár a széleire száll, majd csipegetni kezd belőlük. Úgy látta, a fekete napraforgómagot szereti a legjobban. A nyitott ablakon közben berepültek a társai is: hol az egyik, hol a másik csipegetett a magokból, a többi pedig a lány kezére, a fiú vállára szállt.

– Nahát, ez tényleg varázssíp, éppen erre vágytam! – ujjongott a lány. A fiú ettől a mondatától már

szinte érezte is a testében az új szívet, kezében a varázskardot. Mindkettő megnyugtató közelségbe került most hozzá. – Nem is kívánok mást, csak azt, hogy holnap és holnapután is hozd el a sípot nekem.

– Ennyi lenne az összes feladatod?

– Igen, nem vágyom semmi másra. Őket szeretem nézegetni, ahogy újra és újra felém repülnek, és ilyenkor azt gondolom, hogy helyettem is repülnek, ha már én nem tudok. Ha már nem lehet. Nekem itt kell vesztegelnem, pedig úgy mennék abba a másik világba, a földibe, tudod, ahol minden olyan izgalmas... Még az is, ami nem. Csak az a baj – folytatta a lány –, hogy nélküled ez a síp nem működik. Én hiába fújok bele, hozzám nem jön a galamb, csakis neked engedelmeskedik.

Ő is máshová vágyódik... – gondolta, és amikor ezt érezte, mintha valamivel könnyebb lett volna lélegeznie.

– Akkor, ha letelt a szolgálatom, gyere velem haza, hozzám!

– Megbeszéltük! – felelt a lány, és a tenyerébe csapott. Igaz, leginkább még csak arra tudott gondolni, hogy innentől kezdve bármikor etetheti a madarait, és ha ehhez a fiún keresztül vezet az út, üsse kavics, jöhet a fiú is. – De honnan tudod, hogy ez jó ötlet? – kérdezte aztán óvatosan.

– Megérzi azt az ember.

– Hát, jó, de én nem vihetem le hozzád a kincseimet innen, apám palotájából, ezek csak akkor maradhatnak az enyémeink, pontosabban a mieink, ha te költöznél ide fel, hozzám.

– Nem kell a kincsed, meglesz nekünk odalent mindenünk. Nekem elég a kard, de már csak azért, hogy megvédhesselek téged, ha valaki bántani akar. Szerintem én érted jöttem erre a világra.

– Milyen érdekes, én is valami hasonlót érzek...

A csillagok kovácsa mindezt kihallgatta a folyosóról, az ajtó másik oldaláról. Leakasztotta a kardot a fal-

ról, és amire a vacsorát tálták hármójuknak, még egy páncélt is készített a fiúnak, csak úgy.

– Tessék, ez a kard innentől kezdve a tiéd! – mondta a kovács, és átadta neki a súlyos, díszes tárgyat. – Tűzben kovácsoltam, ám ha benned nincs elszántság, tűz, akkor mit sem ér majd a kezeden. És a forгатását is akkor lehet igazán megtanulni, ha nem csak egy üres várudvarban hadonászik vele az ember. Amúgy csupán dísz a falon.

– Igazad van. A karomat pedig erősíteni kell, hogy elbírom. De... Nem bánám, ha soha nem kellene használnom...

Másnap este elbúcsúztak a csillagok kovácsától, aki egy kicsit hüppögött, hogy a lánya elhagyja őt, de aztán arra gondolt, hogy ez a rend, ellene tenni vétek, ezért inkább felajánlotta, hogy bármikor szívesen látja őket, ha igazítani kellene a páncélon az idők során, vagy amikor a lánya szeretné, hogy megszorongassa őt.

A vár előtt egy vashintó várta őket, galambcsapat volt elé fogva: befészkelődtek, a lány a fiú vállgödörébe hajtotta a fejét, és mert késő este volt, a szemüket is becsukták. Mire felébredtek, éppen haza is értek.

Onnantól kezdve nem érdekelte a fiút, hogy mire is alkalmas valójában, hogy milyen is lehet az igazi élet, hiszen benne élt a kellős közepében. Toldozgatták-foltozgatják a házikójukat, palántákat nevelgettek, télire madáretetőt készítettek, lett szőlőjük, kertjük, boruk. Hol összevesztek, hol kibékültek, mert a bennük lakó rossz és jó időnként bizony összezapott, de valahogy mindig megtalálták a varázssípot még időben – és a síp újra és újra elvezette őket egymáshoz. A kert legnaposabb részébe pedig minden évben ültettek néhány sárga tányérú, fény felé forduló virágot, hogy emlékeztesse őket arra, hogy merre érdemes – valamint azért is, hogy legyen a kis galambok tájában mindig elég fekete napraforgómag.